

קריאת שמע

בספר התניא פר' כ"ה כתב וז"ל: ובזה יובן למה ציוה משה רבינו ע"ה במשנה תורה לדור שנכנסו לארץ לקרות ק"ש פעמים בכל יום, לקבל עליו מלכות שמים במסירות נפש, והלא הבטיח להם פחדכם ומוראכם יתן ה' וגו'. אלא משום שקיום התורה ומצותיה תלוי בזה שיזכירו תמיד ענין מסירות נפש לה' על יחודו, שיהיה קבוע בלבו תמיד ממש יומם ולילה לא ימיש מזכרונו, כי בזה יוכל לעמוד נגד יצרו לנצחו תמיד בכל עת ובכל שעה כנ"ל, עכ"ל.

וצ"ב מפני מה תמה דוקא על מצות ק"ש, היכן מצינו ציווי מיוחד על ק"ש יותר משאר מצוות.

יל"פ שהכוונה למ"ש בסוטה מ"ב ע"א על ההכרזה על משוח מלחמה – גם במלחמת מצוה, לשיטת הר"מ – שמע ישראל וגו', אפילו אין בידכם אלא ק"ש שחרית וערבית אתם מנצחים. ויש ללמוד מהכרזה זו, שנצטוו ביחוד על זהירות במצוות ק"ש בעת הכנתם למלחמות, וכפי שמצינו במצוות ולא יראה בך ערוות דבר וגו' שפירש הרמב"ן בסה"מ שכלולים בה כמה אזהרות כמו לשה"ר ועוד, שכבר מצוים עליהם בכל עת. וע"ז מקשה התניא מפני מה הוצרכו לאזהרה מיוחדת על ק"ש. ואם מפני שמלחמה היא שעת סכנה, הרי כבר הובטחו שיפול פחדם על העמים, וסגי במה שישאל עושים רצונו של מקום כבימים רגילים. ואם יש חשש מפני בעלי עבירות שבעם, למה צריך לצוות על זהירות בק"ש דוקא. ותירוץ התניא הוא שק"ש במס"נ היא תנאי מיוחד לנצחון במלחמה, משום שבכך תלוי קיום התורה ומצוותיה. ויש בכך נפק"מ לקולא ולחומרא, שאמנם גם אם נכשלו בעבירות מובטחים לנצח, אבל כל זה כשיש בכוחם לתקן מכח קבלת עול מ"ש במס"נ. [ויל"ע לדעת ריה"ג שהירא מעבירות שבידו חוזר מעורכי המלחמה, אם סובר לדרשא דאפילו אין בידכם אלא ק"ש וכו'. ויתכן דריה"ג מיירי רק כשלא שב בכל לבו, אבל כששב ומ"מ אין לו המצוות שביטל, סגי בק"ש].